

Τα μοιρολόγια τα αφηγήθηκε η κ. Ευαγγελία Κατσαρού.
Των περισσότερων δημιουργός είναι η ίδια.

Λουλούδι μ' πως μαράθηκες, ώσπου να φέξει η μέρα;
Δεντρί μ' πως ξεριζώθηκες, ώσπου να 'ρθούν τα χιόνια;
Μέσα στην πιο καλή στιγμή, στα πιο καλά σου χρόνια
της άνοιξης την εποχή π' ανθίζουνε τα ρόδα
και κελαηδούσαν τα πουλιά και του Μαγιού τ' αηδόνια.
Μήπως και δε σε πότιζα κάθε πρωί με μόσχο
κι είχα τον ίσκιο τον πλατύ, τα μάτια και το φως μου.

Ελάτε για να κλάψουμε, ελάτε να κλαφτούμε
να μαζευτούν τα δάκρυα να γίνουνε ποτάμι.
Για να νιφτούν οι άνιφτοι και οι βαριοδιψασμένοι
να πλύνουν τις βαριές πληγές, τις βαριοπονεμένες.

Νοικοκυρά συνάχτηκε να πάει στον κάτω κόσμο.
Ζερβιά παίρνει τη ρόκα της δεξιά το πλέξιμό της.
Κανίστρα στο κεφάλι της καλαμισμένο γνέμα.
Γυρεύει τόπο να διαστεί, ίσωμα να τυλίξει.
Να βρει πανώριο αργαλειό να υφαίνει νύχτα μέρα.

Για πάρτε με παιδάκια μου και βάλτε με να κάτσω
να πω ευχή στα εγγόνια μου, να τ' αποχαιρετίσω.
Γιατί θα πάω στη μαύρη γη, στο αραχνιασμένο χώμα.
Θα πάω στην αλησμονιά, που αλησμονιέται ο κόσμος.
Που πάνε οι νιές και χάνονται, λεβέντες δε γυρίζουν.
Που αφήνουν πίκρα πίσω τους και αβασταχτόνε πόνο.
Που αρνούνται την γλυκιά ζωή κι αυτή την τόση λεβεντιά τους.

(Το είπε στην κηδεία του Σπύρου Κατωχιανού)

Θα πάρω έναν ανήφορο κι έναν ανηφοράκι
να ανέβω πάνω σε βουνό, σε τρίκορφο ραχούλι
να πω τραγούδι θλιβερό και παραπονεμένο.
Για να θρηνώ τα νιάτα σου, τα δύστυχά σου νιάτα.
Για ν' ακουστεί σ' όλη τη γη, σ' όλη την οικουμένη
μήπως κανείς σε συμπονεί, βοτάνι για να στείλει
βοτάνι μαγιοβότανο να στο ταχυδρομήσω
να πάψεις πια για να πονάς, να σε παρηγορήσω

Τι να σου στείλω Φώτη μου, τι να σου παραγγείλω.
Αν στείλω μήλο σέπεται, κυδώνι μαραγκιάζει.
Αν στείλω την αγάπη σου μαζί την είχες πάρει.
Κι αν σου 'στελνα λεβέντη μου μαντήλι κεντημένο
Θα 'ταν καυτό θα 'ταν πικρό με δάκρυ ποτισμένο
και θα σου έκαιγε την καρδιά λεβέντη πονεμένο.

(Το είπε στην κηδεία μιας θείας της στην Εξάνθεια)

Αχ πολύς καιρός επέρασε παραγγελιές να στέλνω
Αχ κι απάντηση δεν έλαβα μ' αίτημα από σένα
Αχ που είσαι μόνος και έρημος και βαριαρρωστημένος
Αχ που δεν υπάρχουνε γιατροί και νοσοκόμες
Να σου αλλάζουν τον ορό και να σου βάνουν αίμα
Αχ δεν έχεις τα παιδάκια σου κουράγιο να σου δίνουν
Αχ δεν έχεις τη μανούλα σου να σε παρηγορήσει
Αχ δεν έχεις πανώριο αδερφό συμβούλια για να κάνεις
Αχ δεν έχεις τη γυναίκα σου τα φάρμακα να σου δίνει

Αχ τίποτα δεν εζήλεψα εδώ στον απάνω κόσμο
Αχ γυναίκες να 'χουν τ'ς άντρες τους μανάδες τα παιδιά τους
Αχ και οι πανώριες αδερφές ν' ακούν πανώρια αδέρφια